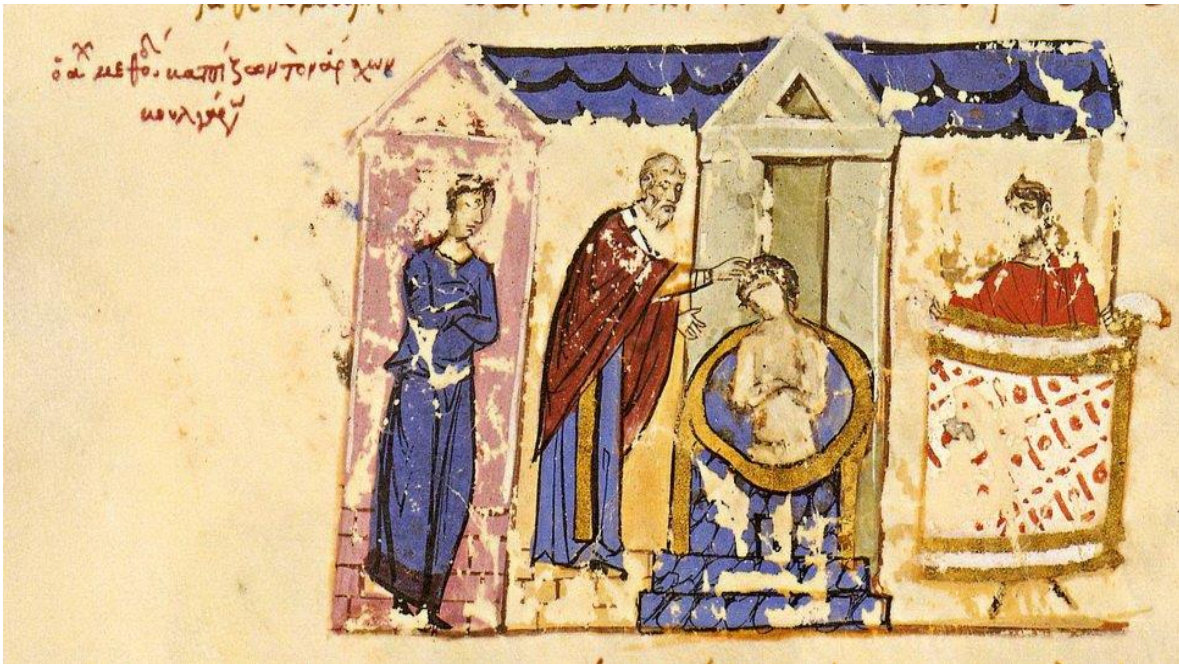

Οι Ιεραπόστολοι της αρχαίας Εκκλησίας.

Γράφει ο Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος.

Γνωρίζουμε ότι εκείνοι που διέδωσαν το Ευαγγέλιο κατά τον πρώτο αιώνα ήσαν οι Απόστολοι. Αλλά μετά; Ποιοί ήταν οι εργάτες της διάδοσης της πίστεως εν μέσω τόσων διωγμών από Ινδιών μέχρις Ισπανίας;

Με υπέροχη απλότητα απαντά ο Ευσέβιος, ο αξιόπιστος ιστορικός της αρχαίας Εκκλησίας. «Πολλοί από τους τότε μαθητές (Χριστιανοί) γεμάτοι από δυνατή αγάπη προς την φιλοσοφία του θείου λόγου, αφού εκτελούσαν πρώτα την σωτήρια εντολή, διαμοίραζαν την περιουσία τους στους φτωχούς, αναχωρούσαν μετά σε άλλες περιοχές και επιτελούσαν το έργο διαδόσεως του ευαγγελίου» (III, 37).

Αρχικά τονίζει ο Ευσέβιος ότι ήσαν πολλοί οι εργάτες της ιεραποστολής. Πλήθος πολύ εκείνοι που ήταν γεμάτοι από δυνατή αγάπη προς την φιλοσοφία του θείου λόγου. Προϋπόθεση η φλόγα του ιεραποστολικού ζήλου, ο πόθος να διαδοθεί το φως εκεί που ήταν το σκοτάδι. Απαλλαγμένοι δε από την περιουσία τους που την μοίραζαν στους φτωχούς αναχωρούσαν για τον αγώνα της ευαγγελικής αποδημίας οι ανώνυμοι ήρωες της μαρτυρικής Εκκλη-

σίας. «Είναι αδύνατον να αναφέρουμε τα ονόματά τους», επαναλαμβάνει ο Ευσέβιος.

Από τις σεπτές εκείνες ομάδες των ιεραποστόλων ας αναφέρουμε μερικές μόνο κατηγορίες. Ας αναφέρουμε πρώτα τους εμπόρους-ιεραποστόλους. Κοντά στους ολοκληρωτικά αφιερωμένους στο ιεραποστολικό έργο υπήρχαν και άλλοι, απλοϊκοί άνθρωποι, βιοπαλαιστές, ιδίως έμποροι και επαγγελματίες, οι οποίοι με την άσκηση του επαγγέλματός τους έκαναν και ιεραποστολή. Ιδιαίτερα όσοι ταξίδευαν, διέδιδαν το Ευαγγέλιο σε νέα μέρη. Από Γαλάτες εμπόρους της Μ. Ασίας π. χ. διαδόθηκε το Ευαγγέλιο στην πλούσια και εμπορική Λυών της Γαλλίας. Από αυτήν διαδόθηκε στις γύρω περιοχές από τους εμπορευόμενους και τους ταξιδιώτες. Έτσι οι έμποροι «την πολύτιμη εμπορία του νοητού φωτός εξ ανατολών έφερναν στους κατοίκους στη δύση» (Ευσεβίου II, 14).

Κάθε Χριστιανός γινόταν και ένας απόστολος. Μετέδιδε την αλήθεια στους φίλους του, στους συγγενείς του, στους συνεργάτες του. Όλοι συμμετείχαν σ' αυτήν την ιεραποστολή, ακόμη και οι πτωχότεροι και οι πλέον περιφρονημένοι. Καμιά δυσκολία δεν εμπόδιζε το ιερό αυτό έργο του ευαγγελισμού.

Δεν έχαναν καμιά ευκαιρία για αυτό οι Χριστιανοί. Όπως αναφέρει ο Μινούκιος Φήλιξ, εάν μία συντροφιά π. χ. περνούσε μπροστά από το άγαλμα του Σεράπιδος και ένας ειδωλολάτρης, το προσκυνούσε, οι άλλοι που τον συνόδευαν, εάν ήσαν Χριστιανοί, εύρισκαν την ευκαιρία να πουν τα κατάλληλα λόγια για την λατρεία των ειδώλων.

Και ο μεγάλος κατήγορος του Χριστιανισμού Κέλσος αναφέρει ότι πολλοί απλοϊκοί Χριστιανοί, τεχνίτες και χειρώνακτες δεν παρέλειπαν να μιλήσουν για την νέα θρησκεία.

Και οι σοφοί κατά κόσμον, όταν γίνονταν Χριστιανοί, «ουκ επησχύνοντο το Ευαγγέλιον του Χριστού». Ο «επιδοξότατος» Πάνταινος, διευθυντής της Κατηχητικής σχολής Αλεξάνδρειας, πρώην στωϊκός φιλόσοφος, αποφασίζει

να γίνει ιεραπόστολος και το έτος 189 ξεκινά για τις Ινδίες, και άλλα μακρινά έθνη. Μήπως ήταν μόνον αυτός; Να τί προσθέτει ο ιστορικός Ευσέβιος: «Ήσαν ακόμη τότε πολλοί ευαγγελιστές του λόγου, που μιμούνταν τον ένθεο αποστολικό ζήλο να προσφέρουν στην αύξηση και οικοδομή του θείου λόγου» (V, 11).

Μία ακόμη τάξη ιεραποστόλων ήσαν όσοι βρίσκονταν σε διωγμό και στις φυλακές. Όταν το αίμα έτρεχε σαν ποτάμι, όπως στο διωγμό του Δεκίου, γινόταν έντονη ιεραποστολική δράση. Ο επίσκοπος Αλεξάνδρειας Διονύσιος εξορίζεται επί Βαλεριανού στη Λιβύη και όπως ομολογεί ο ίδιος, «και εκεί ο Θεός μας άνοιξε την πόρτα του λόγου. Και στην αρχή διωχθήκαμε, λιθοβοληθήκαμε, ύστερα πολλοί ειδωλολάτρες αφού εγκατέλειψαν τα είδωλα, επέστρεψαν στον Θεό» (Ευσεβίου VII, 7).

Και ο επίσκοπος Αντιόχειας Δημητριανός, όταν οδηγήθηκε στην εξορία από τους Πέρσες, δεν σταμάτησε να κηρύττει στον τόπο της αιχμαλωσίας. Κάτι παρόμοιο συνέβη και με τους Χριστιανούς της Καππαδοκίας, οι οποίοι αιχμαλωτίστηκαν από τους Γότθους και οι οποίοι αναδείχθηκαν οι πρώτοι απόστολοι του βάρβαρου αυτού έθνους κατά τον ιστορικό Σωζόμενο.

Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα του Γρηγορίου, επισκόπου Νεοκαισαρείας στον Πόντο, του θαυματουργού. Όταν έγινε επίσκοπος, στην πόλη του ήταν μόνον 17 Χριστιανοί. Και όταν πέθανε, ήταν μόνον 17 ειδωλολάτρες. Όλοι οι άλλοι είχαν γίνει Χριστιανοί από την ακαταπόνητη εργασία του και το άγιο παράδειγμά του. Η μικρή ζύμη είχε ζυμώσει όλο το φύραμα, όπως βεβαιώνουν στους ειδικούς λόγους τους ο Μ. Βασίλειος και ο Γρηγόριος Νύσσης. Κάτι παρόμοιο έκανε και ο άγιος Ειρηναίος στην περιοχή Λουγδούνου (Λυών) ευαγγελιζόμενος με τον φλογερό ζήλο του κελτικά και γερμανικά φύλα.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>